

родъ или видъ, законы-ты, по кои-то ся свръшвать неговы-ты дѣйствія, условія-та за сществованіе-то му и промѣны-ты, что ся случать съ него, то въ такъвъ случай мысль-та ми ще бже захванѣта съ *общы-шы* свойства на тоя прѣдмѣтъ, и понеже тя може да си начина дѣятельность-тѣ или отъ частны-ты свойства на прѣдмѣта, та да ги възвожда камъ общы начала, или отъ общы-ты начала, та да подчинява тѣмъ частны-ты свойста на прѣдмѣта; то сѣдиненіе мысли въ едно цѣло става по два *способа*: чрѣзь *изводъ общо* изъ *ясно* и чрѣзь *подведеніе ясно-шо* подъ *общо*.

§. 86.

Дѣйствіе-то, по кое-то ся проважда частно-то камъ общо извѣстно е подъ имя *анализъ*, и дѣйствіе-то, по кое-то ся гради на общо-то едно частно, нарича ся *синтезъ*. Оттука два-та главны способа за сѣдиненіе мысли добыли сѣ названіе: единый — *аналитический*, а другой — *синтетический*.

Изясненіе: Въ *анализа* (отъ ἀναλῶ разръшявамъ) мы стѣпаме отъ дѣйствія-та камъ тѣхны-ты причины и законы, извождаме изъ частны-ты истины всеобщы начала, на основаніе на частны случаи правимъ общы правила, отъ това, что сществува условно заключаваме за самы-ты условія. А пакъ въ *синтеза* (отъ συντίθεσθαι — слагамъ, съвъкуплявамъ) изъ причины-ты и законы-ты извличаме дѣйствія и слѣдствія, изъ всеобщы-ты начала извождаме частны истины, съ общы правила опрѣдѣляваме частны случаи, отъ условія-та заключаваме за това, что-то е условено отъ тѣхъ. Напр. кога-то ся изуча „ораторско слово“ употрѣблявать методъ *аналитическѣ*, ако земѣтъ нѣкое ораторско произведеніе, па го разлагать на части, и откакъ покажѣтъ съдрѣжаніе-то и частны-ты свойства на пристѣпа,